

KÖY GEZİSİ RAPORU (6 Mayıs 2015 Çarşamba)

Aylardan Mayıs. Hava sıcaklığı 25 derece. Güneş ben buradayım diyor. Saat 10.00 sularında hareket ettik. Hareket ettik ama küçük bir aksilik vardı. Otobüste ayakta kalmıştım. Neyse ki İstanbul'un bir yararını düşünüp kendime metrobüste gidiyor süsü verdim ve duruma hemen alıştım. Bu durumu kabullenmemle beraber ufaktan içimde heyecan belirliyordu. Acaba nasıl olacak, çocuklara yardımcı olabilecek miyiz ? gibi sorularda aklımın bir köşesindeydi. Yaklaşık 1 saat kadar süren yolculuğun ardından Pirinççi Köyü İlkokulu'na ulaştık. Otobüsten iner inmez köyün kendine has kokusu kendini belli ediyordu. Biz gittiğimizde çocuklar derste idi. Bizde bu fırsattan yararlanıp biraz çevreyi dolaşıp, fotoğraflar çekip anı ölümsüzleştirdik. Çocuklar kısa bir süre sonra teneffüse çıktı. Çocuklar ilk başlarda çekingen de olsalar birkaç dakika sonra bize ayak uydurmuşlardı. Belirli gruplara ayrılıp çocuklara çeşitli etkinlikler yaptırmaya başladık. Basketbol, voleybol, hulahop, ip atlama, parmak boyası vb. bir sürü buna benzer etkinlik yapıldı. Parmak boyama etkinliğinde içimizdeki çocuğu dışarı çıkarıp birbirimizi boyamaya başladık. Bundan büyük keyif aldık. Daha sonra öğle yemeği için evden gelen yiyecekler ve alınan içeceklerle birlikte köyün doğal ortamında doğal çocuklarla birlikte karınlar doyuruldu. Basketbol oynarken bir çocuk ile kısa bir sohbet gerçekleştirdim. Sohbette geçen cümleleri paylaşmak istiyorum:

Ben: Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun ?

Çocuk:4. Sınıf

Ben: Bu sene son senen o zaman, hangi okula gitmeyi düşünüyorsun ?

Çocuk: Okula gitmem babama bağlı, Köseler'de bir okul var oraya gitmek istiyorum, orada bir sürü arkadaşım var ama gidemedebilirim.

Ben: Peki bu etkinlik bizim gelmemiz sizi mutlu etti mi ?

Çocuk: Evet abi..

Bu sırada yanımda geçen minik bir kız öğrenciye fotoğraf çekinebilir miyiz diye sordum. İlk başta biraz çekingendi ama sonra sadece bir kez diye ısrar edince o da sadece bir kez ama dedi. Ben de tamam dedim ve fotoğrafı çektik. Daha sonra fotoğrafa baktı. Dudağında yarası vardı ve dedi ki : “ Yaram çok kötü, çok çirkin olmuşum.” dedi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra olur mu öyle şey bulmuşum bu tatlı ve şirin kızı bir daha fotoğraf çekinmek istiyorum dedim ve öyle içten tebessüm etti ki konuşmasına gerek yoktu.

Birebir olarak sohbette bulunduğum diğer bir çocuk o da 4. sınıftı.

Ben: Hangi okula devam edeceksin ve okuldan ayrılacağın için üzgün müsün?

Çocuk: Yok abi, üzgün değilim okuldan ayrılacağım için. Gideceğim okul için mutsuzum. Arkadaşlarımın hiçbiri o okula gitmiyor.

Ben: Belki ailen senin daha iyi eğitim almanı istediği için farklı bir okula gönderiyorlardır.

Çocuk: Yok abi İmam Hatip’e gönderecekler, ben onu istemiyorum.

Son olarak da 3. sınıfa giden bir erkek öğrenci ile sohbet ettim.

Ben: Okulunu ve öğretmenlerini seviyor musun ?

Çocuk: Evet.

Ben: Peki bizim gelmemiz seni mutlu etti mi ?

Çocuk: Evet abi. Ben çok mutlu oldum. Abi siz hep gelseniz ya!

Çocuğun bu sözüne sadece “geliriz abicim” diyebildim. Çocuk ya nasıl olsa kanar ya bana! Çocuklar hepimizden zeki. Eminim ki çocuk da anladı yalan söylediğimi. Ama elimizden bir şey gelmiyor ne yazık ki.

Birkaç etkinlik daha yaptıktan sonra köy okulundan ayrılma vaktimiz geldi. Çocuklarla vedalaşıp otobüsümüze bindik. Çocuklar arkamızdan el sallarken içimizde bir burukluk, bir günlük mutlu oldular ya sonrası ?